

Újra a cowboyok földjén

Hú olvasóink már találkozhattak Stóka Ágnes nevével, aki az előző évben gyerektáboros élményeit osztotta meg diáktársaival, és az Egyetemi Élet olvasóival. Ezúttal egy teljesen másik program keretében sikerült kijutnia és újabb felejthetetlen élményekkel gazdagodnia. Ezekről és a kint eltöltött mindennapjairól kérdeztem.

EÉ: Az idén második alkalommal töltötted a nyarat az Egyesült Államokban. Miben volt ez más, mint az előző nyár?

2008 nyarat egy kaliforniai gyerektáborban töltöttem, mint lovas-oktató. Olyan jól éreztem magam, hogy feltétlenül szerettem volna visszamenni – ha nem is ugyanoda, de az államokba mindenképp. A nagyobb kihívás kedvéért viszont nem abba a gyermektáborba jelentkeztem, ahová visszavártak, hanem más helyet szerettem volna kipróbálni, jobban a saját lábamra állni; ezért idén a szervezet egy másik programját, a „work experience”-t választottam. Mindig éreztem valamilyen megmagyarázhatatlan vágyat, hogy elutazzam Montana-ba vagy Wyoming-ba... és megismerkedjem az igazi ’cowboyok’ életével, így arra törekedtem, hogy ezen két állam valamelyikében találjak magamnak állást.

EÉ: Mi a legfőbb különbség a tábori és ezen „work experience” program között?

A legfőbb különbség az, hogy a work experience programnál én találhatom meg magamnak azt a helyet, ahová menni szeretnék, de a cég ugyanúgy végig mögöttem áll és segít a vízum megszerzésében. Még decemberben elkezdtem „nyomozni” az amerikai munkalehetőségek után és a legtöbb helyen feltüntették, hogy fogadnak J-1-es vízummal rendelkezőket is, vagyis külföldieket, akik nyári munkát keresnek.

EÉ: Mesélnél egy kicsit a kinti mindennapjaidról? Hogyan zajlott egy tipikus napod?

Az Elephant Head Lodge nevű szállóba nyertem felvételt, mint ’wrangler’, vagyis az a személy, aki a lovakkal foglalkozik, túrákat vezet, stb. A szálló a Yellowstone Nemzeti Park keleti bejáratától 11 mérföldnyire épült, gyönyörű, vadregényes környezetben. A felvettek közül kettőnknek csak a lovakkal kellett foglalkoznunk, a többieknek pedig más tevékenységekben is részt kellett venniük a lovagláson kívül – úgymint takarítás, konyhai kisegítés, ház körüli munka. 14 lóról gondoskodtunk, illetve ők vigyáztak ránk odakint az erdőben... A vendégek választhattak, hogy mennyit szeretnének lovagolni: 1 órát, 2 órát, 4 órát, vagy akár egész nap, mi pedig elvittük őket a kívánt helyre. Ketten mentünk a csoporttal, egyikünk elől, a másikunk pedig hátul. Hatalmas felelősség volt rajtunk, olyanokat is kivittünk, akik még addig soha nem ültek

lovon. Sok túraútvonal állt a rendelkezésünkre, mindig a vendégek igényei alapján döntöttünk arról, hová megyünk. A hely csodálatos volt, leírhatatlan, és mindig láttunk állatokat is; őzeket, hegyi kecskéket, medvét, rénszarvast... Mikor a Yellowstone-ban lovagoltunk, akkor pedig bölények és grizzlik kísérték. A lovakkal való foglalatosság mellett esténként a konyhában is dolgoztam, mint segédszakács, vagy a bárban, mint pultos.

EÉ: Ez alkalommal milyen helyekre sikerült eljutnod?

Bejártam a környező nemzeti parkokat, rengeteget túráztunk és kempingeztünk a hegyekben lóháton és gyalog is. Minden héten két szabadnapot kaptunk, ilyenkor igyekeztünk minél több helyre ellátogatni – az autó elengedhetetlen, a legközelebbi városba, Cody-ba is 40 perc alatt jutottunk el. Cody egyébként a rodeo fővárosa, egész nyáron, június 1-től augusztus végéig esti rodeókat rendeznek. A sok helyes bika- és vadlovas pedig alig várja, hogy közelebből is megismertesse a látogatókat a rodeó világával.

Montana-ban, Bozeman-ben is sokat időztünk. Hihetetlen, mennyit változik a táj egy pár mérföld után. A legtöbb időt viszont a Yellowstone Nemzeti Park megismerésére fordítottam.

Folyamatosan új élményekkel gazdagodtam, és mindről azt hittem, hogy ezt már semmi sem tetőzheti.

EÉ: Anyagilag mennyire más ez? Megérte?

A programdíj magasabb, és a repülőjegyet is magamnak kellett megvennem, viszont a kinti fizetésem is magasabb volt. Az amerikaiak nem szűkmarkúak a borralaló tekintetében, javarészt abból éltem kint, így a fizetésem félre tudtam tenni és hazahozni.

EÉ: Mi kell szerinted ahhoz, hogy valaki állást találjon?

A nyitottság, az elszántság, a lelkesedés és a kalandvágy elengedhetetlen a megfelelő angol nyelvtudás mellett. Ha ezeket érzik a munkaadók, akkor ők is pozitívan állnak a jelentkezőkhöz. A lényeg az, hogy mindenki szívvel lélekkel csinálja azt, amire felvették.

EÉ: Milyen terveid vannak erre a nyárra?

A munkaadóimmal nagyon jól megértettük egymást, azóta is szinte napi szinten tartjuk a kapcsolatot. Szeretnék hozzájuk visszamenni, akár hosszabb időre is...

EÉ: Utolsó gondolatként, mit tanácsolsz az olvasóknak?

Megint csak bátorítani tudok mindenkit, hogy vágjanak neki a nagyvilágnak, ne szalasszanak el egyetlen jó lehetőséget sem!

A cikket készítette: Marozsán Gergely